

Győri László
(1942, Orosháza)
költő, író, Budapesten él,
József Attila-díjas

Győri László

Két kéz

Ötvenhat ősze. Tizennégy évemet
lobogtatom a Fő utcán menet.
Lobog egy lány is, és hirtelen
az ő kezébe simul a kezem.
Nem nyúltam érte, egyszerre csak úgy
a kezem a kezére rákacsult,
a kezem a kezében elmerült,
úgy vitte egymást lélekkel kezünk,
a kezem a kezére ráborult,
boldog foglyokat vitt az őszi út.
Ő nyújtotta, kereste az enyém,
vagy a lázban, a lángokban én?
Mert lázasak voltunk, hajtott a láz,
a szabadság heve, szívdobogás,
a szívünk egymásban úgy dobogott,
érverésünk is együtt kopogott.
A tömeg zúgott, ment, ment, menetelt,
s eltört egymástól, a kéz odalett,
kezem kiürült, keze melegét
a sokaságban osztogatta szét.

Jószay Zsolt: Végül (2013)

József Attilának

Mintha születésnapomon.
Kísért egyre, csak dadogom,
noha
soha

nem volt akkora, mély sebem,
de mormolom, idézgetem
komoly,
komor,

szomorú verse dallamát,
s lassan magamba hajlok át.
Ugyan
hogyan?

Mintha születésnapomon.
Régen volt, hát eldadogom
a kint,
amint

az államvizsga jött, amely
a sorsomat döntötte el,
de én
(e vén)

zavarban éltem, a tanulás
utolsó gondom, a vakulás.
Mi vár?
Sivár

bukás, oda az egyetem.
Szorongtam tőle, ügyemen
csak a
csoda

segít, s a csoda megesett,
tanárom megkegyelmezett.
Mereng,
s dereng

arcán legott egy félmosoly.
– Remélem, verset nem kohol,
ha már
szamár,

sok évre rá majd ellenem.
Magát útjára engedem:
mehet,
lehet

felőlem tanár, oktató,
kréta-, katedrakoptató.
Tegye!
Vegye

kézbe a felső diplomát,
írjon, ha tud, csak így tovább!
S megint
megint:

– Mint a munkája, ne olyat,
írjon gondosat, komolyat,
ha van
szavam.

Benkő Loránd professzor úr,
a torkom most is elszorul.
Papír?
A pír

éget. Bár adhatnám neki,
a diplomám őt illeti
a hant
alatt.

Ölelje meg lélek szerint,
fogadja őt szívébe mint
saját
fiát.